

Hij had ons voldoende gewaarschuwd, de schuld lag niet bij Totto, de baas van camping "Degli Ulivi" in Sferracavallo bij Palermo. Fons en ik arriveerden er op 26 april 1999 tijdens onze 22-daagse 'Fietsronde van Sicilië'. "Belgio si, e Fiammingo si!" Meteen legde Totto ons een Nederlandstalig campingreglement voor. Ik besteedde geen aandacht aan het sluitingsuur van de camping om 23 uur, wel aan de opvallende waarschuwing: "Ga niet met de wagen naar Palermo - neem de bus – draag zorg voor handtassen en waardepapieren".

's Avonds iets over 23 uur stond ik voor het afgesloten campinghek. Mijn klimvermogen overstijgt gelukkig het gemiddelde 60+ niveau, en zonder kleerscheuren kwam ik over de puntige stangen van het hek. Het deed me denken aan het binnenglippen over de kazernemuur, veertig jaar geleden.

In een Italiaans-Engels mengtaaltje onderlijnde Totto de risico's van een bezoek aan Palermo. Op een stadsplan tekende hij onze busroute naar Palermo. Onze suggestie, "Naar Palermo op de fiets", leek hem een waanzinnige gedachte. Wij zijn geen angsthazen en wij fietsten al zonder averij door grootsteden als Denver, Seattle en Sofia. "Palermo is anders", zei Totto een beetje vertwijfeld, "En waar de fietsen parkeren?" Maar het was evenzeer de ruim 13 km tot die vermeende heksenketel, die ons ervan weerhield naar Palermo te fietsen. Overigens zijn vooroordelen zoals "Sicilië, het Mekka van zakkenrollers en maffia", niet aan ons besteed. Wij doorkruisten al het halve eiland en van maffiapraktijken hadden wij geen weet. Winkeliers tikken zelfs voor de kleinste aankoop een kasticket, en ze vragen je uitdrukkelijk dit ticket te willen meenemen. Trammelant nadien over prijs en betaling meteen uitgesloten! Afgezien van het massaal negeren van de snelheidsregels, leek Sicilië ons een eiland waar 'law and order'heerste.

Een busticket kost in een tabacchi 1500 Lire en blijft na validatie één uur geldig. De bus van lijn 628 vertrok stipt om 9 uur. In halteplaats Croce Rossa stapten we over op bus 101 naar Quattro Canti, het verkeersknooppunt van Palermo. Hier en elders in de stad heerst de terreur en de stank van auto's en scooters. Voetpaden zijn gedoogde autoparkeerplaatsen, wandelaars voelen zich als opgejaagd wild tussen het motorengeweld. Toch is de Siciliaanse hoofdstad een fascinerende stad. De monumentale gebouwen uit de Normandisch-Arabische bloeiperiode (12de eeuw) zijn uniek en je voelt de oosterse sfeer in de bazaar Mercato Bellaro.

In de vooravond verlieten we Palermo met een overvolle bus van lijn 101. Mijn ticket stak veilig in mijn gordeltasje onder het shirt. Ik zag geen kans om tussen de opeengepakte massa het registreerapparaat te bereiken. En wie in Palermo controleert tickets? Ik had alleen oog om af te stappen bij de juiste halte. Plots tikten twee heren mij op de schouder en vroegen mijn ticket! Fons zag net nog

kans zijn ticket te valideren. In de war zocht ik overal mijn ticket, en vond het na een tijdje in mijn gordeltasje. Bijna triomfantelijk toonde ik het aan de steeds grimmiger kijkende controleurs. Ze werden er niet vrolijker van. "Ticket niet gevalideerd", en dat probeerden ze me met een Italiaanse woordenvloed uit te leggen. Maar ik bleek een slechte leerling, erg traag van begrip. De ene duwde mij een boekje onder de neus met het gehanteerde boetetarief van 60.000 Lire, de andere stond klaar een boetebon uit te schrijven. Onwetendheid, zo dom kijken als een kalf is in zo'n situatie het beste wapen. Ik begreep plots geen woord Italiaans en stond hen te woord in de oerversie van mijn West-Vlaams dialect. Ik zag hun triomfalisme afbrokkelen en de onmacht groeien. Het penalisieren van een onwetende, misschien wel een dementerende oudere sukkelaar terwijl een volle bus je op de vingers kijkt, daarmee valt geen eer te rapen. Fons en ik werden verzocht met de heren uit te stappen. Vriendelijk en met veel gebarentaal werd mij bijgebracht hoe je een ticket valideert. Met een balpen valideerden ze mijn ticket, van een boete geen sprake meer. Op de eerstvolgende bus nam Fons plaats naast het venster. Plots werd hij krachtig aangestoten door een jongere die zagezegd een tochtvenstertje wilde openen. Na het uitstappen in het wisselstation stelde Fons vast dat zijn kleine portefeuille uit het dijzakje verdwenen was. In de wegrijdende bus beweerde hij nog enkele grinnikende gezichten op te merken, of was dit maar verbeelding? De schadepost bestond uit het verlies van de Visakaart, 100.000 Lire en de sleutel van de campingcabine. Via de campingtelefoon liet Fons onmiddellijk zijn Visakaart annuleren. De vlugge blokkering belette niet dat deze professionele dieven nog kans zagen om forse bedragen van zijn rekening te halen! Gelukkig beperkt Visa het verlies tot een maximum bedrag. De zaak is nog in onderzoek...

In de ogen van Totto las ik grote twijfel: "Heb ik die Belgen voldoende gewaarschuwd voor dieven in Palermo?" Maar hadden we al die narigheid niet kunnen vermijden door gewoon naar Palermo te fietsen? Met bagage fietsten we de volgende dag zonder problemen van zuid naar noord door die zagezegde heksenketel. Waarom moeilijk maken wat ook simpel kan, fietsen dus!